

Jag vill HEM

10 03 04

Äntligen med 1 ½ mån heltid och mycket boende i lägenhet, kommer jag till ”stugan vid sjön i skogen” med mat, fågelfrö, vatten, dator, fiol mm. Solen skiner och det är bara ett par minnusgrader, men nordan ligger på, 5m/s, så jag packar snabbt på pulkan drar upp huvan och knyter halsduken för munnen. Att jag inte ser pulkaspåret är jag beredd på, så var det i måndagskväll när det blåste, men nu är det ju ljus.

Det är ändå otäckt när jag plötsligt sjunker över knät. Jag testar vid sidan om och där verkar vara bättre. Nytt sikte, finns det något som antyder var spåret är? Sen åker 5L dunken av, så också datorn. När jag går tillbaks för att hämta dem, ser jag att det är blött i mina spår. Usch, konstaterar snabbare andhämtning.

Strax utanför Eliassons ö sjunker jag upp till låren på varenda steg, jag tappar balansen och ramlar, kommer knappt upp då det bara är mjuk snö runt om och inget att stödja på. Det viner framför näsan och när jag äntligen får upp foten ser jag att hela kängan varit nere i vatten!

Jag andas så lugnt jag kan och tänker, ”det är bara stöp, isen håller”. Men jag går ändå tillbaks ett par meter. Blir stående, tittar på stugan och tänker ”jag vill hem”, Herre Gud det här går ju inte. Jag åker inte tillbaks till lägenheten! Det måste gå att pulsa runt i skogen, säkert mindre snö och i alla fall fast mark under, så jag slipper bli så jävla rädd.

Jag går tillbaks till bilen. Försöker packa om för att få med den mat som fryser i lilla ryggsäcken, men inser att det inte får plats. Sen vill jag ha datorn. OK jag forserar första snövallen på 2m mellan parkeringen och skogsstigens början. Efter 10m är jag väldigt andfädd och foten åker ner och vrider sig. Nu blir jag rädd igen. Vet ju vilka hålor det finns bredvid stigen på vissa ställen, inser att jag måste ta det väldigt lugnt. Det hjälper inte att det är fast mark under om jag vricker mig eller fastnar. Det finns inga människor här och jag har legat i skogen förut med bruten arm.

Det är inte längre frågan om höger ben, vänster ben, höger ben, vänster ben, utan tre stamp med höger så jag känner att det bär och att det blir en större öppning ifall jag fastnar. Höger nytt hål osv. Efter ett tag inser jag att jag måste börja stampa med vänster också, för att orka.

I första uppforsbacken är det fritt blås från sjön, massor med snö och det går jättesakta. ”Hur ska jag orka, hur svårt blir det inte i badviken, jag kanske inte skulle tagit någon packning alls första vändan, måste ju ändå gå tillbaks. Jag vill hem, det finns inget alternativ, det måste gå”

Jag som brukar säga att jag hittar den här stigen utan ficklampa, men tydligen inte i djupsnö, för nu försvann foten så där obehagligt igen. Ska försöka hålla mig intill träd, så jag åtminstone slipper ramla och tappa balansen stup i kvarten. Det är som årsringar i snön, olika lager med nysnö. Det känns stabilt och plötsligt så sjunker jag lika mycket till.

I nerforsbacken före badviken kan jag ta höger, vänster, höger, vänster igen och liksom glida på stegen. Bra att ha datorn och stödja med på snön. Väl nere har vinden fritt blås igen. Jag tittar framåt, känner hur trött jag är och får den där hopplöshetskänslan igen. Men något får mig att bara gå, framåt, inte tänka.

Jag väljer att gå på sjön, då jag vet att det är mycket otäcka hålor på stigen. Här har vinden blåst upp riktiga snövägar med toppar, så det blir höger tre stamp igen. Jag stannar, flåsar lyssnar på hjärtat, men det blir kallt och jag vet att jag måste fortsätta.

I kröken efter badviken kommer tårarna, för första gången vet jag att jag kommer att klara det. Jag gråter hejdlöst, en ny slags gråt som jag inte känner igen. Den sista biten blir plötsligt väldigt medveten. Varje steg, sakta, jag ser stugan, stamp stamp stamp och så ner, stamp stamp stamp och så ett hål närmare. Nu passerar jag grindstolpen, tre hål kvar till våran skottade stig. Det känns väldigt konstigt att stå på fast mark. Jag går bredbent, sakta och litar liksom inte på att det håller. Jag gråter igen medan jag sakta går runt och fyller på fågelstugorna. När jag kommer in ser jag att det är stora isklumpar på raggsockarna och under plösen på kängorna. Jag tar av mig och märker att jag är blöt ända in på benet.

Jag vet att om jag inte gör om det 2ggr till, så kommer maten att frysa och bli förstörd. Men jag vill liksom inte tänka på det, nu är jag framme, hemma. Jag dricker varm nyponsoppa och tar ett par knäckebröd med groddar.

Men efter 30 min har jag fått på mig torra kläder och ger mig av igen. Det blir ju mörkt också, inget att skjuta på, får ingen ro ändå. Tänker att "märker jag att jag är helt slut så vänder jag". Men det funkade faktiskt. Det är inte bara att stövla på, men väldigt mycket lättare än när alla hål skulle göras.

På 40min har jag gått till bilen och tillbaka med fiol och en 13kg ryggsäck. Första gången tog det närmare 1 1/2tim..